

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor resuscitat (I)

Sempre ens ha sorprès aquesta afirmació de la Primera Carta de Sant Joan: «Hem conegut l'amor pel fet que Jesús ha donat la seva vida per nosaltres» (1Jn 3,16).

Vol dir que abans que Jesús morís i resuscités no sabíem què era estimar? Els qui no coneixen o no creuen que Jesús ha donat la vida per nosaltres no coneixen tampoc l'amor?

Pensem que no han estat pocs els filòsofs que han pensat i reflexionat sobre l'amor, que moltes religions prediquen i conviden a l'amor, que força poetes l'han cantat, que milions d' enamorats l'han experimentat, i pràcticament tots els pares i mares, els amics i els germans l'han viscut... Els mateixos jueus, que podien llegir aquest text, sabien ben bé que les Escripures testificaven l'amor de Déu pel seu poble, i el deure que els israelites tenien d'estimar Déu amb tot l'ésser i per sobre de totes les coses. Aleshores, què vol dir sant Joan amb aquesta afirmació?

El que diu sant Joan només s'explica si tenim present que ell ha trobat una novetat radical en l'amor que ha rebut de Jesucrist. Potser un amor nou? O una manera nova d'estimar? O bé una perfecció de l'amor mai assolida? Parlàvem d'una nova fraternitat com una de les realitats del món nou, de la nova humanitat, que naixia del Ressuscitat...

Aquell escriptor francès de la cort barroca del segle XVII, expert en «amors de tot tipus», La Rochefoucauld, deia que «no hi ha més que un vertader amor, però que se li han tret mil còpies diferents». Deia igualment que una cosa era l'amor i altra «els comerços» que anomenem «amors». I altre filòsof francès, Gustav Thibon, dirà que si sabem distingir entre l'amor vertader i les còpies de l'amor, és que en el fons sí que sabem què vol dir amor perfecte i pur. Només que, de vegades, cal ser una mica expert per esbrinar entre l'obra d'art original i autèntica i les còpies o falsificacions. Perquè els amors humans, com els missatges informàtics, sempre van acompanyats amb un suport o altre. Aquests suports són hàbits, instint, necessitats psicològiques, interessos, benestar, diners, lleis, ambient social... Quan aquests suports es barregen amb l'amor, l'humanitzen, el col·loquen a l'abast de l'ésser humà, però en certa manera l'embruten i l'adulteren.

—Diu sant Joan: «Estimats, el manament que us escric no és nou, sinó antic, vosaltres el teniu des del principi. Aquest manament és la paraula que vàreu escoltar» (1Jn 2,7).

—Tanmateix: «Però, d'altra banda, el manament és nou, i es realitza tant en Jesucrist com en vosaltres, perquè la foscor es retira i ja resplendeix la llum veritable» (1Jn 2,8).

—I a l'Evangeli: «Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així doncs, estimeu-vos els uns als altres» (Jn 13,34).

Per tant, la novetat rau en l'amor que ha realitzat Jesucrist, en el seu amor i en la manera de viure'l. Sovint s'anomena aquest amor, com aquell que és pura donació, simple i gratuïta oblació. En la Pasqua veiem com han mort els suports i les còpies, per tal de resuscitar l'amor més pur i net.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La Creu dels joves

▶ Durant l'eucaristia del Diumenge de Rams, Benet XVI va lliurar als joves espanyols la creu de les Jornades Mundials de la Joventut (JMJ). Aquesta creu va ser lliurada als joves cristians per Joan Pau II i està seguint els llocs on se celebren les Jornades Mundials de la Joventut, la darrera de les quals va tenir lloc a Sydney (Austràlia). Ha començat així la preparació de la JMJ de l'any 2011, en la qual participaran diverses diòcesis del nostre país, com a preparació dels actes centrals que tindran lloc a Madrid durant el mes d'agost.

GLOSSA

La posta de sol que no fineix

Reflexionant sobre el caminar per la vida i preveient que la seva anava arribant a terme, una senyora d'edat avançada posà per escrit el seu pensament. S'expressà així: «Jo voldria que el dia de la meua mort, o millor dit, de la meua nova naixença, l'acte del darrer adéu tingués un to d'alegre esperança i fins i tot d'alegria; esborrar els núvols negres entorn de la mort i recuperar l'alegre esperança i l'acció de gràcies de la nova naixença. Perquè és al cel on tornarem a trobar-nos tots un dia, glorificant Déu. Perquè som creats per viure sempre. Naixem en família, creixem en família, per retrobar-nos en la família eternament.

«... L'encarnació de Jesús o és total o no és res. Ell va néixer, va viure, va morir i va resuscitar per amor a tots, bons i dolents, creients i no creients. Tot depèn de com hem estimat i hem sabut oferir el regal de la nostra vida. La mort, així, serà com una formosa posta de sol que no fineix. Com diu santa Teresa de l'Infant Jesús: *jo no moro, jo entro a la vida*».

Afrontar la mort amb la serenitat que neix d'un convenciment treballat, d'una presència de Jesús al bell

mig de la vida. Jesús dóna la vida als vius, dóna la vida als morts, ens dóna la vida a tots per la seva mort i resurrecció. Per la mort ens ha alliberat d'allunyaments i d'indignitats personals, ens ha alliberat del pecat, ens ha redimit i per la resurrecció ens obre l'accés a la nostra resurrecció. La mort és la porta que ens introdueix en l'esperança, en la vida nova. Una vida nova que es va configurant en el testimoni d'amor de la nostra existència, una semblança pobra de l'estimar i donar-se en l'estimació que Jesús ens mostrà, sempre convidats a fer la nostra aportació a l'obra de la salvació, esdevenint testimonis del Ressuscitat.

Com el testimoni referit, estimar la vida, apropar-se a la mort, final i principi, dia a dia, sentint i vivint la presència de Jesucrist, estimant i donant-se en l'estimació... «creure en Déu, que fa reviure els morts i crida a l'existència allò que no existia» (Rm 4,17). Estimar la vida nova, la vida perdurable, retorn a la casa del Pare, retrobament amb els qui ens han precedit, lloança de tots al Déu de vius i de morts, al Déu de la vida.

Enric Puig Jofra, SJ

Canonització del P. Francesc Coll i Guitart

▶ El diumenge 11 d'octubre de 2009, Benet XVI presidirà a Roma una cerimònia de canonització. Un dels nous sants serà el P. Francesc Coll i Guitart, català, sacerdot dominic i fundador de la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata de la benaurada Verge Maria. El P. Francesc Coll va néixer a Gombren (Ripollès), diòcesi de Vic, l'any 1812, i va morir santament a Vic el 1875.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment vivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne / el dia del gran aplec.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys». R. Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dóna, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això». R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podrieu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus».

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera realmente discípulo. Entonces Bernabé se lo presentó a los apóstoles. Saulo les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había predicado públicamente el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía libremente en Jerusalén, predicando públicamente en nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los judíos de lengua griega, que se propusieron suprimirlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso.

La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en la fidelidad al Señor, y se multiplicaba, animada por el Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan: / viva su corazón por siempre. R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán las cenizas de la tumba, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Me hará vivir para él, mi descendencia le servirá, / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / todo lo que hizo el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestra conciencia ante él, en caso de que nos condene nuestra conciencia, pues Dios es mayor que nuestra conciencia y conoce todo. Queridos,

si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y éste es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento mío que no da fruto lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por las palabras que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ése da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí, y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»

Sant Pere i Sant Pau s'abracen.
Mosaic de la Catedral de Monreale
(s. XII). Palerm (Itàlia)

COMENTARI

Accés al Crist Ressuscitat. La clau de la contemplació

Els éssers humans, de vegades, ens sentim tan protagonistes de la nostra vida que acabem per creure'ns autosuficients. De tota manera, només cal experimentar una malaltia important, un conflicte mental o emocional, o bé un fracàs social, per adonar-nos de la nostra gran feblesa.

Aquesta actitud autosuficient, a poc a poc, va contaminant tota la vida, assenyaladament la perspectiva religiosa. Aleshores, la vida encara es complica més, ja que ens impedeix l'accés a la vida de Déu i, també, a la vivència del Crist ressuscitat. La raó d'aquest

bloqueig radica en el fet que, de vegades, hem fet un *petit déu* (ídol) de nosaltres mateixos, i això tanca la porta al Déu de la vida.

Pau va canviar de vida i va descobrir el Crist Ressuscitat quan va passar del protagonisme personal autosuficient a la contemplació de la iniciativa gratuïta del mateix Déu en la seva vida. Aquesta actitud contemplativa apareix sempre en l'experiència de les dones i els homes espirituals al llarg de la història.

Nosaltres, també, tenim accés al Crist Ressuscitat quan, com *els sar-*

ments units al cep, passem de l'ego tancat en la seva autosuficiència, que s'asseca espiritualment, a la contemplació del Misteri de Déu manifestat plenament en la tendresa del Crist.

Hi ha gent que pensa que aquesta contemplació equival a la passivitat. Ben al contrari, la contemplació suposa una gran activitat de netejar la ment i les emocions del nostre *esperit* (amb minúscula), per tal que puguem obrir la porta a la llum i la força que ve de *l'Esperit de Déu*.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 14,5-18 / SI 113B / Jn 14,21-26 □ **dimarts:** Ac 14,19-28 / SI 144 / Jn 14,27-31a □ **dimecres:** Ac 15,1-6 / SI 121 / Jn 15,1-8 ■ **dijous:** Ac 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jn 15,9-17 □ **divendres:** Ac 15,22-31 / SI 56 / Jn 15,12-17 □ **dissabte:** Ac 16,1-10 / SI 99 / Jn 15,18-21 □ **diu- menge** vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 10,25-26.34-35.44-48 / SI 97 / 1Jn 4,7-10 / Jn 15,9-17 (o bé: 1Jn 4,11-16 / Jn 17,11b-19)

CENT ANYS DE LA SETMANA TRÀGICA

El ressò dels fets en la premsa

La premsa i les publicacions periòdiques del moment donaren un especial relleu als fets revolucionaris de juliol de 1909, amb l'aparició de suplementos extraordinaris, especialment en les revistes il·lustrades de l'època com, per exemple, *La Hormiga de Oro*, que durant un seguit de mesos publicà una secció gràfica titulada «Los sucesos de Barcelona», amb textos i expressives fotografies dels diversos estralls produïts a Barcelona i, també, a les principals poblacions de Catalunya.

Semblantment, la revista *La Actualidad* (dirigida pel periodista i polític Josep Roca i Roca) publicà, ja a finals d'agost de 1909, uns fascicles suggeridorament titulats: *La Semana Trágica ante el objetivo fotográfico*, enriquits amb valuoses imatges inèdites dels successos viscuts a les poblacions de Barcelona, Granollers, Sabadell, Sant Feliu de Guíxols i Manresa, amb expressives visions fotogràfiques dels edificis religiosos destruïts.

D'altres publicacions, com la revista *Razón y Fe* dels jesuïtes, es referiren, també, a la destrucció dels temples religiosos de la Ciutat Comtal com ara «Las parroquias de San Cugat, Santa Madrona, San Andrés, del Clot; la antigua iglesia de la Ayuda (servida por PP. Capuchinos), el antiguo y nobilísimo monasterio de Valldoncella».

També en les pàgines de la revista dels caputxins titulada *El Apostolado Franciscano*, passat escassament un mes de les grans calamitats esdevingudes durant la Setmana Tràgica, hi fou publicada l'agost de 1909 una extensa crònica a propòsit de la destrucció del santuari de l'Ajuda, on es féu referència a l'existència d'un pla de destrucció dels edificis religiosos a la ciutat de Barcelona.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Europa i la seva identitat profunda

Europa neix de posar en comú i encreuar cultures nacionals europees. Com es podria definir Europa sense la relació amb la cultura russa (que li pertany i, alhora, és aliena a si mateixa)? Una Europa marcada per l'estratificació cultural i per l'intercanvi no pot ser un continent d'homes i dones buits. Hi ha arrels espirituals i humanistes que orienten una identitat profunda.

Aquesta identitat es reformula gràcies a una decisió voluntària i també a partir de la història i de la geografia que tenim al darrere. El mateix nacionalisme europeu, en bona part, té una història voluntarista, no associada al determinisme ètnic. En el clima espiritual europeu van madurar el sentit fort de la pau, la *pietas* cap a la vida i el valor de la vida humana.

Sobre un horitzó d'ascendències múltiples cal negociar i ampliar un pacte per viure junts. El mestissatge (que uneix) suggereix l'exigència, a totes les latituds, de negociar un pacte per viure junts amb altres que no són totalment estranys. Europa pot tenir un paper important en aquest procés.

Aquesta Europa sense imperi, si és forta en una solidaritat plurinacional, pot ser un espai de pau en el món contemporani. Molts aspectes de les cultures mundials es comuniquen amb un continent que s'assenta en una estratificació cultural antiga i una de més recent.

L'Europa que s'unifica és un espai de pau dins d'un món en què la guerra ha tornat a ser un instrument per resoldre els conflictes. La guerra fa el món més comprensible, com un quadre en blanc i negre, però és una manera terrible d'entendre'l.

Andrea Riccardi
(*Convivre*, Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007)

SANTORAL

10. ✠ Diumenge V de Pasqua. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. Dilluns. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. Dimarts. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancreàç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. Dimecres. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc,

fund. cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. Dijous. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. Divendres. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. Dissabte. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe.

EL HIMNO AL AMOR

«El amor no pasa nunca»

«El amor no pasa nunca» (1Co 13, 8). El término griego *piptein* muchos exegetas lo traducen por *pasar* y relacionan esta afirmación con la frase siguiente,

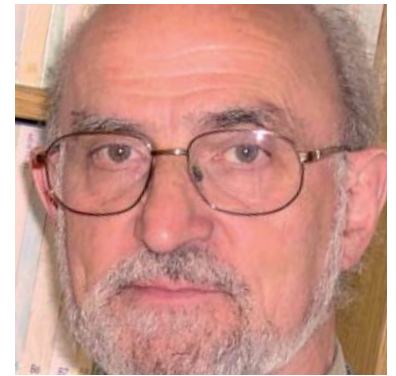
donde Pablo muestra que sólo el amor permanece, mientras que los dos dones que son tan importantes para los corintios —conocimiento y don de profecía— no sólo pasan, sino que son anulados.

Pablo describe la oposición entre el amor y los otros dos carismas con otra imagen: el saber y el don de profecía son *inmaduros*; el amor, por el contrario, es madurez. El saber y el don de profecía revelan sólo un aspecto de Dios. El amor, sin embargo, nos introduce en el mismo Dios.

Si en medio de la trivialidad y la banalidad de la vida diaria vivimos del amor que Dios nos regala, participamos de Dios. Y este ser partícipes de Dios llegará a su perfección cuando Cristo se revele en su gloria. Porque «Dios es amor» (1Jn 4,16), el amor permanecerá también cuando lleguemos a la perfección en Dios. No es sólo un don de Dios que se nos da aquí, en el camino de nuestra vida terrena, como ayuda para que el mundo llegue a plenitud. Es más bien Dios mismo. Y Dios no pasa nunca. Él nos consume en la muerte de un modo que hasta ese momento no era posible. Nos regala la unidad consigo mismo y en esta unidad nos concede la perfección del amor. El amor se consume en la muerte. Y sobrevive a la muerte. Es más fuerte que ella. En la muerte será perfecto. Y toda la inmadurez y la fragilidad de nuestra existencia humana pasarán para que Dios nos lleve a la madurez de su amor.

Anselm Grün
(*El Himno al amor de San Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

ENTREVISTA

SEBASTIÀ JANERAS

Clàssics del segle xx

Quan tot just fa quatre anys de la publicació del darrer volum, el que feia 100, de la col·lecció «Clàssics del Cristianisme», el proper dimarts, 12 de maig, a les 19.30 h, es presentarà a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona una nova sèrie que porta per títol «Clàssics cristians del segle xx». Es tracta de vint volums, que seran publicats al ritme de tres anuals. L'obra és publicada per la Facultat de Teologia de Catalunya, patrocinada per la Conferència Episcopal Tarraconense i editada per Edicions Pòrtic (Grup 62), i també la dirigeix Sebastià Janeras, doctor en ciències eclesiàstiques orientals i llicenciat en filologia clàssica. Hi ha la possibilitat de subscriure's a la col·lecció a través de la Secretaria de la Facultat de Teologia (Tel. 934 534 925).

Com serà aquesta nova col·lecció?

La Facultat de Teologia de Catalunya va decidir emprendre'n una de nova que fos com la continuació de «Clàssics del Cristianisme». Es tractava d'avançar en el temps i de centrar-nos en autors del segle xx ja traspassats. En total seran vint volums i la selecció dels autors ha estat feta pel consell assessor de la col·lecció, que formem els professors Josep Castanyé, Lluís Duch, Salvador Pié, Armand Puig i jo mateix.

Els primers volums a qui estan dedicats?

Un és consagrat a Dietrich Bonhoeffer. Les seves *Cartes des de la presó* havien estat ja traduïdes al català. Aquesta traducció, revisada i completada per Lluís Duch, torna a posar d'actualitat aquesta figura. El segon presenta una obra significativa del P. Yves Congar, *Un poble messiànic*, traduïda per Joan Llopis, i amb una introducció molt clarificadora de Joan Planellas. El tercer recull, d'acord amb el criteri d'incloure també pensadors cristians catalans, alguns textos significatius de Joan Maragall, Carles Cardó, Joan Baptista Manyà i Bartomeu Xiberta. Han estat aplegats sota el títol comú *Pensament cristià i Catalunya*.

Podem parlar també d'una col·lecció ecumènica?

Sí, s'ha volgut que fos d'autors cristians de les diverses tradicions, tot i que —com és lògic— els catòlics hi són majoria: nou autors catòlics, set de protestants, un d'anglicà i tres d'ortodoxos. Si unim, per tant, els vuit volums de la Reforma (protestants i anglicà) d'aquesta col·lecció, als catorze de la col·lecció precedent, tenim una significativa biblioteca de la Reforma, com dèiem ja llavors, l'única que existeix en català.

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

L'Esplai de Sant Llorenç felicita la Pasqua cantant caramelles. Com ja és tradició, el 2n diumenge de Pasqua, enguany 19 d'abril, els nens i nenes d'aquest esplai parroquial van cantar al bisbe Agustí davant del bisbat i a continuació a la catedral.

AGENDA

Trobada amb els capellans joves. 11 de maig. Una nova cita per als capellans ordenats en els darrers anys que es reuniran amb el bisbe Agustí en una trobada de comunió i formació per aprofundir aspectes de la vida sacerdotal.

4a Setmana de la Família. De l'11 al 17 de maig té lloc aquesta celebració diocesana, durant la qual, la Delegació de Família i Vida convida totes les parròquies i arxipresbiterats a promoure

activitats en aquest àmbit pastoral. Com a conclusió, diumenge 17 hi haurà la Jornada diocesana de la Família, a les 9.30 h al Col·legi Mare de Déu de la Mercè de Sant Feliu de Llobregat, en la qual el P. Josep Ro-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Mn. Agustí Roig i Marcè, nou prevere. El passat diumenge 19 d'abril a les 19 h va ser ordenat a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, en una celebració molt viscuda, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada per un centenar de capellans i diaques. Cal remarcar la gran assistència dels fidels, entorn d'unes nou-centes persones, que van participar activament al llarg de les més de dues hores de celebració. A l'acabar l'eucaristia d'ordenació de Mn. Agustí, tots els participants van anar als patis de l'escola Sant Ramon a celebrar l'esdeveniment. Mn. Agustí Roig, de 25 anys, és el capellà més jove del bisbat de Sant Feliu, i serà a partir d'ara, el nou vicari de les parròquies de Santa Maria i la Trinitat de Vilafranca del Penedès.

ca, delegat diocesà de Vida Consagrada parlarà sobre com viure els sagraments a l'àmbit familiar. La Jornada acabarà amb l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, a les 12 h, presidida pel bisbe Agustí.

25 anys d'esplai a Vilafranca. Continuen els actes commemoratius d'aquest aniversari. Al mes de maig hi haurà: dissabte 16, sopar de monitors i exmonitors del GEP; diumenge 24, a les 9 h, biciferrada, amb sortida i arribada a Can Trabal. Més informació: www.gepvilafranca.cat - aquestany25@gmail.com.

Francesc Camón rebrà el lectorat. 14 de maig, 20 h. Aquest seminarista de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat farà un pas endavant cap al ministeri sacerdotal amb la celebració d'aquest ritu, juntament amb altres nou seminaristes de Barcelona, que rebran també el lectorat i/o l'acolitat. El cardenal Lluís Martínez Sistach presidirà la celebració a la capella del Seminari.

Diumenge vinent, Pasqua del Malalt. La Pastoral de la Salut celebrarà una Eucaristia presidida pel bisbe Agustí el proper 17 de maig a les 17 h

a l'hospital Sant Camil de Sant Pere de Ribes. A continuació hi haurà un concert de l'Orfeó Vilanoví i un picapica amb la tuna «Els amics». En el context de la Pasqua del

Malalt, dilluns 11 a les 19 h tindrà lloc al saló d'actes del mateix hospital una Taula Rodona amb el lema d'enguany: «Creure, celebrar i viure l'Eucaristia», amb Mn. Agustí Panyella, la doctora Helena Camel i el voluntari parroquial Josep M. Català.

Grups de Diàleg de les parròquies de Vilafranca. 18 de maig, 21 h. Xerrada a càrrec del bisbe emèrit d'Avayiri (Perú), Joan Godayol sobre la temàtica de Jesús i l'Església, a partir de la seva experiència al Perú. Hi haurà un col·loqui posterior amb els participants. Sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

FORMACIÓ

La crisi de la parella i de la família. 19 de maig, 20.30 h. L'Escola Santa Magdalena de Teologia i Pastoral organitza aquesta xerrada a càrrec de Ramon M. Nogués, escolapi, professor de Biologia a la UB i de Teologia a la FTC. Sala gran del Casal de Cultura Robert Brillas, c/ Àngel Guimerà 38, Esplugues de Llobregat.

CULTURA

Concert a Collbató. 17 de maig, 19 h. Música de Cambra de Zelenka, Vivaldi, P. Bach, interpretada per Álvaro Prieto al fagot, César Altur i Pau Rodríguez a l'oboè, Matthias Weinmann al xelo i Izumi Kando a l'orgue. Organitzat per l'Associació Amics de l'Orgue-Collbató, a l'església de Sant Corneli.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (I)

Siempre nos ha sorprendido esta afirmación de la Primera Carta de San Juan: «En esto hemos conocido lo que es amor: en que Él dio su vida por nosotros» (1Jn 3,16).

¿Quiere decir que antes de que Jesús muriese y resucitase no sabíamos qué era amar? Quienes no conocen o no creen que Jesús ha dado la vida por nosotros, ¿no conocen tampoco el amor?

Pensemos que no han sido pocos los filósofos que han pensado y reflexionado sobre el amor, que muchas religiones predicaban e invitan al amor, que bastantes poetas lo han cantado, que millones de enamorados lo han experimentado, y prácticamente todos los padres y madres, los amigos y los hermanos lo han vivido... Los mismos judíos, que podían leer este texto, sabían bien cómo las Escrituras testificaban el amor de Dios por su pueblo, y el deber que los israelitas tenían de amar a Dios con todo el ser y por encima de todas las cosas. Entonces, ¿qué quiere decir san Juan con esta afirmación?

Lo que dice san Juan sólo se explica si tenemos presente que él ha encontrado una novedad radical en el amor que ha recibido de Jesucristo. ¿Tal vez un amor nuevo? ¿O una manera nueva de

amar? ¿O bien una perfección del amor nunca conseguida? Hablábamos de una nueva fraternidad, como una de las realidades del mundo nuevo, de la nueva humanidad, que nacía del Resucitado...

Aquel escritor francés de la corte barroca del siglo XVII, experto en «amores de todo tipo», La Rochefoucauld, decía que «no hay más que un verdadero amor, pero que se le han sacado mil copias diferentes». Decía igualmente que una cosa era el amor y otra «los comercios» que llamamos «amores». Y otro filósofo francés, Gustav Thibon, dirá que si sabemos distinguir entre el amor verdadero y las copias del amor, es que en el fondo sí que sabemos qué quiere decir amor perfecto y puro. Sólo que, a veces, es preciso ser un poco experto, para discernir entre la obra de arte original y auténtica y las copias o falsificaciones. Porque los amores humanos, como los mensajes informáticos, siempre van acompañados por un soporte u otro. Estos soportes son hábitos, instinto, necesidades psicológicas, intereses, bienestar, dinero, leyes, ambiente social... Cuando estos soportes se mezclan con el amor, lo humanizan, lo ponen al alcance del ser humano, pero en cierta manera lo ensucian y lo adulteran.

—Dice san Juan: «Queridos, el mandamiento que os escribo no es nuevo, sino antiguo, vosotros lo tenéis desde el principio. Este mandamiento es la palabra que escuchasteis» (1Jn 2,7).

—Sin embargo: «Pero, por otra parte, el mandamiento es nuevo, y se realiza tanto en Jesucristo como en vosotros, porque la oscuridad se retira y ya resplandece la luz verdadera» (1Jn 2,8).

—Y en el Evangelio: «Os doy un mandamiento nuevo: que os améis unos a otros tal y como yo os he amado. Así, pues, amaos unos a otros» (Jn 13,34).

Por tanto, la novedad radica en el amor que ha realizado Jesucristo, en su amor y en la manera de vivirlo. A menudo se nombra este amor como aquél que es pura donación, simple y gratuita oblación. En la Pasqua vemos como han muerto los soportes y las copias, para resucitar el amor más puro y limpio.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat